

hverandre om hvordan de best kan hjelpe. Biskoper vil lytte oppmerksomt til forslagene og gi oppdrag.

Heltidsmisjonærer er viktige ressurser for menighetene i dette redningsarbeidet. De er unge og fulle av energi. De elsker å ha en liste med navn på personer de kan jobbe med. De liker å arbeide sammen med menighetens medlemmer. De vet at dette gir dem gode muligheter til å finne noen. De er ivrige etter å opprette Herrens rike. De har et sterkt vitnesbyrd om at de vil bli mer lik Kristus når de deltar i dette redningsarbeidet.

Til slutt vil jeg fortelle dere om enda en skjult skatt i denne beretningen i Skriftene. Det står i vers 5: “Da Jesus så *deres* tro” (uthevelse tilføyd). Jeg hadde ikke lagt merke til dette før – *deres* tro. Vår samlede tro påvirker også andres velbefinnende.

Hvem var disse menneskene som Jesus omtalte? Det kan godt omfatte de fire som bar den lamme mannen, mannen selv, de som hadde bedt for ham, og alle som var der for å høre Jesus forkynne, og som jublet i sitt stille sinn for mirakelet som snart skulle finne sted. Det kan ha vært en ektefelle, en mor eller far, en sønn eller datter, en misjonær, en quorums-president, en Hjelpeforenings-president, en biskop eller en venn langt borte. Vi kan alle hjelpe hverandre. Vi skulle alltid arbeide ivrig for å hjelpe de trengende.

Jeg vitner om at Jesus Kristus er en Gud som gjør mirakler. Jesus Kristus elsker oss alle, og har kraft til å frelse og helbrede, både fysisk og åndelig. Når vi hjelper ham i hans oppgave med å frelse sjeler, vil vi også bli reddet i prosessen. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTE

1. Se for eksempel Thomas S. Monson, “Vårt ansvar for å redde,” *Liahona*, okt. 2013, 5.

Av eldste D. Todd Christofferson

i De tolv apostlers quorum

Fri for evig til å handle på egen hånd

Det er Guds vilje at vi skal være frie menn og kvinner, i stand til å oppnå alle våre muligheter både timelig og åndelig.

William Shakespeares skuespill *Kong Henrik V* inneholder en nattscene i leiren til engelske soldater i Agincourt like før deres slag mot den franske armé. I det svake lyset og delvis forkledd, vandrer kong Henrik blant sine soldater uten å bli gjenkjent. Han snakker med dem og prøver å måle moralen og humøret blant sine alvorlig underlegne soldater, og fordi de ikke forstår hvem han er, er de oppriktige i sine kommentarer. I én samtale filosoferer de om hvem som har ansvaret for hva som skjer med menn i strid – kongen eller den enkelte soldat.

På ett tidspunkt erklærer kong Henrik: “Jeg tror ikke jeg kunne dø noe sted like tilfreds som i kongens selskap. Hans sak er rettferdig.”

Michael Williams svarer skarpt: “Det er mer enn vi vet.”

Vennen hans stemmer i: “Ja, eller mer enn vi skulle søke etter, for vi vet nok hvis vi vet at vi er kongens undersåtter. Om hans sak er urettferdig, vil vår lydighet mot kongen gjøre oss uskyldige.”

Williams tilføyer: “Hvis saken ikke er god, har kongen selv et tungt ansvar å bære.”

Ikke overraskende er kong Henrik uenig. “Enhver undersåtts plikt er til kongen. Men enhver undersåtts sjel er hans egen.”¹

Shakespeare forsøker ikke å avslutte denne debatten i stykket, og i en eller annen form er det en debatt som fortsetter helt til vår egen tid – hvem har ansvaret for det som skjer i vårt liv?

Når det går dårlig, har vi en tendens å skylde på andre eller til og med Gud. Iblant oppstår en følelse av berettigelse, og enkeltpersoner eller grupper prøver å flytte ansvaret for sin velferd over på andre personer eller på myndighetene. I åndelige spørsmål antar noen at menn og kvinner ikke trenger å strebe etter personlig rettskaffenhet – fordi Gud elsker og frelser oss “akkurat som vi er”.

Men Gud har til hensikt at hans barn skal handle i henhold til den moralske handlefrihet han har gitt dem, “så ethvert menneske kan være ansvarlig for sine egne synder på dommens dag.”² Det er hans plan og hans vilje at vi er den viktigste beslutningstaker i vårt eget livs drama. Gud vil ikke leve livet for oss og heller ikke styre oss som om vi var

hans marionetter, slik Lucifer en gang foreslo å gjøre. Hans profeter vil heller ikke påta seg rollen som “dukke-mester” i Guds sted. Brigham Young uttalte: “Jeg vil ikke at noen sistedagers-hellig i denne verden, heller ikke i himmelen, skal være tilfreds med noe jeg gjør, med mindre den Herre Jesu Kristi ånd – åpenbaringsens ånd – gjør dem tilfreds. Jeg ønsker at de skal vite og forstå selv.”³

Så Gud frelser oss ikke “akkurat som vi er”, for det første fordi “akkurat som vi er”, er vi urene, og “intet urent kan bo... i hans nærhet, for på Adams språk er Hellighetens Menneske hans navn, og hans Enbarnes navn er [Hellighetens Menneskesønn].”⁴ Og for det annet vil ikke Gud gjøre oss til noe vi ikke velger ved våre egne handlinger å bli. Han elsker oss virkelig, og fordi han elsker oss, hverken tvinger eller forlater han oss. I stedet hjelper og veileder han oss. Faktisk er budene den virkelige tilkjennegivelsen av Guds kjærlighet.

Vi skulle (og vi gjør det) fryde oss over den Gud-gitte planen som lar oss foreta valg og handle på egen hånd og oppleve konsekvensene, eller slik Skriftene uttrykker det, “smake det bitre så [vi] kan vite å verdsette det gode.”⁵ Vi er evig takknemlig for at Frelserens forsoning overvart arvesynen, slik at vi kan bli født inn i denne verden, men ikke bli straffet for Adams overtredelse.⁶ Når vi derfor er forløst fra fallet, begynner vi livet uskyldige for Gud og blir “fri for evig, [idet vi] kjenner godt fra ondt, for å handle på egenhånd og ikke bli påvirket.”⁷ Vi kan velge å bli den slags person vi vil, og med Guds hjelp kan vi til og med bli likesom han er.⁸

Jesu Kristi evangelium åpner veien til det vi kan bli. Gjennom Jesu Kristi forsoning og hans nåde kan våre mislykkede forsøk på å etterleve den

celestiale lov fullstendig og konsekvent i jordelivet, bli slettet, og vi blir i stand til å utvikle en Kristus-lignende karakter. Rettferdigheten krever imidlertid at ingenting av dette skjer uten villig samtykke og deltagelse fra vår side. Slik har det alltid vært. Vår tilstedeværelse på jorden som fysiske personer, er konsekvensen av et valg hver av oss tok om å delta i vår himmelske Faders plan.⁹ Dermed er frelse absolutt ikke et resultat av et guddommelig innfall, men det vil heller ikke skje ved guddommelig vilje alene.¹⁰

Rettferdighet er en av Guds uunnværlige egenskaper. Vi kan ha tro på Gud fordi han er fullkomment pålitelig. Skriftene lærer oss at “Gud går ikke på krokete stier, ei heller vender han seg til høyre eller til venstre, ei heller viker han fra det han har sagt, derfor er hans stier rette, og hans kurs er et evig kretsløp”¹¹, og “Gud [gjør] ikke... forskjell på folk”.¹² Vi er avhengige av den guddommelige egenskapen rettferdighet for tro, tillit og håp.

Men som følge av at han er fullstendig rettferdig, er det visse ting

Gud ikke kan gjøre. Han kan ikke vilkårlig frelse noen og forvise andre. Han “kan ikke se på synd og på noen som helst måte samtykke i den.”¹³ Han kan ikke la barmhjertigheten frata rettferdigheten noe.¹⁴

Det er uimotstælig bevis på hans rettferdighet at Gud har utarbeidet det ledsagende prinsippet barmhjertighet. Det er fordi han er rettferdig at han gjorde det mulig for barmhjertigheten å utspille sin uunnværlige rolle i vår evige fremtid. “Rettferdigheten fullbyrder alle sine krav, og barmhjertigheten gjør også krav på alt som tilkommer den.”¹⁵

Vi vet at det er “hans lidelser og død, han som ikke syndet og i hvem [Faderen] hadde velbehag... [Hans] Sønnens blod som ble utgytt,”¹⁶ som tilfredsstillere rettferdighetens krav, viser barmhjertighet og forløser oss.¹⁷ Likevel, “ifølge rettferdigheten kunne forløsningsplanen ikke tilveiebringes uten at mennesket oppfylte omvendelsens betingelser.”¹⁸ Det er kravet om og anledningen til omvendelse som lar barmhjertigheten virke uten å trække på rettferdigheten.

Kristus døde ikke for å frelse vilkårlig, men for å tilby omvendelse. I omvendelsesprosessen stoler vi "fullt og fast på hans fortjeneste, han som er mektig til å frelse"¹⁹, men å handle for å omvende seg er en selvvalgt forandring. Så ved å gjøre omvendelse til en betingelse for å motta nådens gave, gjør Gud oss i stand til å beholde ansvaret selv. Omvendelse respekterer og oppholder vår moralske handlingsfrihet: "Og slik kan barmhjertigheten tilfredsstillende rettferdighetens krav, og den innhyller dem i trygghetens armer, mens den som ikke utøver noen tro til omvendelse, blir utsatt for hele den lov som rettferdigheten forlanger. Derfor er den store og evige forløsningsplan bare tilveiebragt for den som har tro til omvendelse."²⁰

Å misforstå Guds rettferdighet og barmhjertighet er én ting. Å benekte Guds eksistens eller herredømme en annen, men begge deler vil resultere i at vi oppnår mindre – noen ganger langt mindre – enn våre fulle, guddommelige muligheter. En Gud som ikke stiller noen krav, er det funksjonelle motstykket til en Gud som ikke finnes. En verden uten Gud, den levende Gud som fastsetter moralske

lover for å styre og fullkommengjøre sine barn, er også en verden uten absolutt sannhet eller rettferdighet. Det er en verden der moralsk relativisme råder.

Relativisme innebærer at enhver er sin egen høyeste myndighet. Det er naturligvis ikke bare de som fornektet Gud som tror på denne filosofien. Enkelte som tror på Gud, tror likevel at de selv avgjør hva som er rett og galt. En ung voksen uttrykte det slik: "Jeg tror ikke jeg kan si at hinduisme er feil eller katolisisme er feil eller å være episkopal er feil – jeg tror det kommer an på hva man tror på... Jeg tror ikke det finnes rett og galt."²¹ Da han ble spurt om grunnlaget for sin tro, svarte en annen: "Meg selv – det er alt som betyr noe. Hvordan kan noen bestemme hva man skal tro på?"²²

Til dem som tror at hva som helst kan være sant, vil det å fremsette en objektiv, ubevegelig og universell sannhet føles som tvang – "Jeg burde ikke bli tvunget til å tro på noe som jeg ikke liker." Men dette forandrer ikke virkeligheten. Å mislike tyngdeloven vil ikke hindre noen i å falle hvis han går utfor et stup. Det samme gjelder evig lov og rett. Frihet kommer ikke ved å

motstå den, men ved å anvende den. Dette er grunnleggende for Guds egen makt. Hvis det ikke fantes faste og uforanderlige sannheter, ville handlingsfrihetens gave være meningsløs, siden vi aldri ville kunne forutse og ønske konsekvensene av våre handlinger. Som Lehi uttrykte det: "Hvis dere sier at det ikke er noen lov, sier dere også at det ikke er noen synd. Hvis dere sier at det ikke er noen synd, sier dere også at det ikke finnes noen rettferdighet. Og hvis det ikke finnes noen rettferdighet, finnes det ingen lykke. Og hvis det ikke finnes noen rettferdighet og heller ingen lykke, finnes det ingen straff og heller ingen elendighet. Og hvis disse ting ikke er til, finnes det ingen Gud. Og hvis det ikke finnes noen Gud, er hverken vi eller jorden til, for ikke noe kunne ha blitt skapt hverken til å virke eller til å bli påvirket, derfor måtte alle ting ha forsvunnet."²³

Når det gjelder både timelige og åndelige saker, er anledningen til å påta seg personlig ansvar en Gud-gitt gave som vi trenger for å oppnå våre fulle muligheter som døtre og sønner av Gud. Personlig ansvar blir både en rett og en plikt som vi alltid må forsvare. Det har vært under angrep

siden før skapelsen. Vi må forsvare ansvarlighet mot personer og programmer som ville (noen ganger i beste mening) gjøre oss avhengige. Og vi må forsvare den mot våre egne tilbøyeligheter til å unngå arbeidet som kreves for å utvikle talenter, evner og Kristus-lignende karakter.

Det fortelles om en mann som ganske enkelt ikke ville arbeide. Han ønsket å få alle sine behov dekket. Etter hans syn skyldte Kirken eller myndighetene, eller begge, ham et levebrød fordi han hadde betalt skatt og tiende. Han hadde ingenting å spise, men nektet å arbeide for å ta vare på seg selv. Av fortvilelse og avsky besluttet de som hadde prøvd å hjelpe ham, at siden han ikke ville løfte en finger for å forsørge seg selv, kunne de like gjerne ta ham med til gravlunden og la ham dø. På vei til gravlunden sa en mann: "Vi kan ikke gjøre dette. Jeg har litt mais jeg vil gi ham."

Bariloche, Argentina

De forklarte dette for mannen, og han spurte: "Er skolmene fjernet?"

De svarte: "Nei."

"Da så," sa han, "kjør videre."

Det er Guds vilje at vi er frie menn og kvinner i stand til å nå våre fulle muligheter både timelig og åndelig, at vi er fri for de ydmykende begrensningene av fattigdom og syndens trelldom, at vi nyter selvrespekt og uavhengighet, at vi er forberedt i alle ting til å være sammen med ham i hans celestiale rike.

Jeg tror på ingen måte at dette kan oppnås ved vår egen innsats alene, uten hans svært betydelige og konstante hjelp. "Vi vet at det er ved nåde vi blir frelst etter at vi har gjort alt vi kan."²⁴ Og vi trenger ikke å oppnå noe minimumsnivå av kapasitet eller godhet før Gud vil hjelpe – guddommelig bistand kan bli oss til del hver time av hver dag, uansett hvor vi er på lydighetens vei. Men jeg

vet at i tillegg til å ønske hans hjelp, må vi anstrenge oss, omvende oss og velge Gud for at han skal kunne virke i vårt liv slik at det er forenlig med rettferdighet og moralsk handlefrihet. Min inderlige bønn er ganske enkelt at vi må ta ansvar og arbeide slik at det er noe for Gud å hjelpe oss med.

Jeg bærer vitnesbyrd om at Gud Faderen lever, at hans Sønn Jesus Kristus er vår Forløser, og at Den hellige ånd er med oss. Deres ønske om å hjelpe oss er ubestridelig, og deres evne til å gjøre det er uendelig. La oss våkne opp og reise oss fra støvet... så Den Evige Faders pakter som han har inngått med [oss], kan bli oppfylt."²⁵ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. William Shakespeare, *The Life of King Henry V*, akt 4, scene 1, linje 127–29, 131–37, 183–85.
2. Lære og pakter 101:78.
3. Brigham Young, "Sermon," *Deseret News*, 31. okt. 1855, 267; sitert i Terry Givens and Fiona Givens, *The Crucible of Doubt: Reflections on the Quest for Faith* (2014), 63.
4. Moses 6:57.
5. Moses 6:55.
6. Se 2. trosartikkel; se også 2 Nephi 2:25; Moses 6:53–56.
7. 2 Nephi 2:26; se også Lære og pakter 93:38.
8. Se 3 Nephi 12:48; 27:27; se også Romerne 8:16–17; Lære og pakter 84:37–38.
9. Se Johannes åpenbaring 12:7–9; Lære og pakter 29:36–38; Moses 4:3–4.
10. Se Lære og pakter 93:29–31.
11. Lære og pakter 3:2.
12. Apostlenes gjerninger 10:34.
13. Lære og pakter 1:31.
14. Se Alma 42:25.
15. Alma 42:24.
16. Lære og pakter 45:4.
17. Se Mosiah 15:9.
18. Alma 42:13; uthevelse tilføyd.
19. 2 Nephi 31:19.
20. Alma 34:16.
21. I Christian Smith, *Souls in Transition: The Religious and Spiritual Lives of Emerging Adults* (2009), 156.
22. I Smith, *Souls in Transition*, 156.
23. 2 Nephi 2:13.
24. 2 Nephi 25:23.
25. Moroni 10:31.